

2015 ROK ZASVÄTENÉHO ŽIVOTA

Rozdeľujú kresťania spoločnosť?

Situácia v spoločnosti, reakcie mnohých ľudí a postoje médií ku otázke rodiny a referenda nám ukazujú, že tu vládne zápas.

Zápas veľmi náročný, v ktorom ide o veľa.

Tí z vás, ktorí sledujete šport, viete, aké je vzrušujúce sledovať nasadenie hráčov, emócie, túžbu zvíťaziť. Niekedy sa stretáte aj s nečestným bojom, čítate o dopingu a podvodoch. Všetko pre to, aby sa dosiahla výhra za každú cenu a s ňou spojené často i veľké peniaze.

Zápas o rodinu je však iný. Tu ide o viac ako o vavrínový veniec, ktorý časom zvädne alebo o prvé miesto, na ktoré sa po chvíli zabudne. Tu je zápas o dobro rodiny a dobro celého národa.

Prv ako si odpovieme na otázku z nadpisu, spomeňme si na svojich rodičov. Spomeňme na roky detstva, chvíle, ktoré sme prežívali s rodičmi a súrodencami. Niektorí z nás mali šťastné detstvo, dobré vzťahy. Niektorí už v detstve prechádzali ťažkosťami. Možno zažili aj smútok z rozchodu rodičov. Áno, to je možné. Avšak, aj napriek tomu, určite vo svojom srdci túžia, aby ich deti neskúsili takú bolesť. Každému z nás je zrejme, že rodina, kde sú milujúci rodičia - otec a matka - je ten najlepší dar pre dieťa.

Ten, kto podporuje život rodiny, kto stojí na jej strane, koná pre dobro dieťaťa. V konečnom dôsledku aj pre dobro spoločnosti. Veď prečo pred dávnymi rokmi spoločnosť dala rodine založenej na manželstve muža a ženy takú dôležitosť a práva, aké nemajú iné rozličné spoložitia? Spoločnosť si uvedomovala, že rodina je

jej základom. Na rodinách stojí celá naša spoločnosť. Stáročiami overený model rodiny chcú teraz isté sily rozvrátiť. Chcú nás presvedčiť, že rovnako dobrý je aj iný spôsob života. Taký, ktorý už nerešpektuje prirodzený zákon, lásku medzi mužom a ženou, ale iba citovú a sexuálnu príťažlivosť dvoch osôb rovnakého pohlavia.

Či môžu dať dvaja muži alebo dve ženy život dieťaťu? Môžu dve osoby rovnakého pohlavia tvrdiť, že sú pre dieťa otec a matka? Dieťa, ktoré bude v takomto prostredí vyrastať, môže pochopiť prirodzenú, zdravú lásku medzi mužom a ženou?

Okrem prirodzeného zákona tu máme ešte Božie zjavenie.

Boh sám nám hovorí, čo je dobré. Dal nám to i do 10 prikázaní a prisľúbil nám pomoc. Dá nám silu, aby sme ich vládali zachovať a tak dosiahli šťastie pre seba i pre rodiny.

Áno, kresťan pre to, že rešpektuje prirodzený zákon vpísaný do srdca i tela človeka a pre to, že počúva Pána Boha, vytvára rozdelenie.

Nemôže súhlasiť s tým, čo je zlé, čo ubližuje dobrou človeka i spoločnosti. To je naše prorocké poslanie. Proroci ohlasovali Božiu pravdu a častokrát neboli obľúbení. Na druhej strane však ľudia vedeli z ich postojov, čo je správne a ako sú vzdialení od Božej vôle.

Prajem nám všetkým, aby sme boli takýmito prorokmi a vyjadrili svoj postoj v nadchádzajúcom referende.

Žehná Vás Váš duchovný otec Ján

*Dobre je Bohu ďakovať,
dobře je chváliť
Tvoje meno, Najvyšší.
Za rána hovoriť o Tvojej láske,
za noci o Tvojej vernosti,
na harfe ďakovať,
na lutne desaťstrunej,
na citare Ti piesne hrať.*

*Tvoje skutky mi urobili radosť,
nad dielom Tvojich rúk
sa radujem.
Aké sú veľké Tvoje skutky, Pane,
a aké hlboké sú
Tvoje myšlienky!
Nepochopí to nemúdry,
neporozumie blázon.*

*Keď bezbožníci kľčia
ako burina,
na všetky strany rozkvitajú zlí,
bude to dočasu a budú vytrhaní.
Ty však si naveky
Najvyšší, Pane.
Lebo, hľa,
Tvoji nepriatelia, Bože,
lebo, hľa, hynú
Tvoji nepriatelia
a rozohnaní budú všetci zlí.
Vyzdvihneš roh môj
sťa roh byvolí,
potrieš ma olejom čerstvým.
Uvidím okom
nepriateľov svojich,
počujem uchom zlosynov,
keď proti mne sa radia.*

*Rásť bude spravodlivý
ako palma,
jak céder Libanonský narastie.
V Pánovom dome zasadení
rozkvitať budú
v Jeho nádvorciach,
ponesú ovocie i v šedinách
a stále budú svieži.
Tak, aby zvestovali,
že je Boh, skala moja,
na ktorej nieto zlého.*

Štvrtá kniha žalmov. „Prebásnil Milan Rúfus“

REFERENDUM
O OCHRANE DEŤÍ A RODINY

DETI V TOM MAJÚ JASNO
HLASUJEM 3X ÁNO PRE RODINU

Silvester. Mal som na návšteve známych. Po dobrej večeri sme sa vybrali na prechádzku. Chceli sme sa aspoň trochu nadýchať čerstvého vzduchu a pritom nasať do seba silvestrovskú atmosféru nášho mesta. Cestou sme stretávali veselých ľudí. V meste to žilo. Hrala hudba a mnohí sa tešili na ohlásený koncert istej kapely. Zrazu nás môj známy potiahol do jednej uličky, aby nám ukázal zaujímavé miesto, kde vraj prežil nejednu dobrú zábavu. Prítom sme míňali podnik s názvom Peklo. Stálo pred ním mnoho mladých ľudí. Aj takí, čo ma poznali z kostola. Keď sa naše pohľady stretli, pozdravil som ich prvý, aby nemali dilemu, ako sa majú tváriť. Niektorí sa usmiali, iní ostali vážni. Po niekoľkých krokoch z hlúčika ľudí zaznela nahlas vypovedaná poznámka: „Čo tu robíš, na našom mieste? On sem nepatrí!“

Aj Ježiš zažíva čosi podobné. Vchádza do synagógy na miesto modlitby, a predsa sa k nemu dostáva výčitka: „Viem, kto si! Prišiel si nás zničiť!“ Človek posadnutý zlým duchom kričí, aby vyjadril svoju nespokojnosť z jeho blízkosti. Z toho, že Ježiš prišiel na miesto, kde sa on udomácnil a kde prítomnosť Boha v človeku je rušivá a nechcená. „Mlč a vyjdi z neho!“ odpovedá Ježiš. Nenecháva sa vyhnať z miesta, ktoré mu patrí. Nenecháva v človeku víťaziť zlo. Bojuje o svoje miesto a ukazuje, akú má moc. Takto predstavuje nielen svoje poslanie, ale aj to, od koho je poslaný. Môžeme dodať, že týmto skutkom dáva jasne najavo, že práve on sem patrí!

Občas sa nám stáva, že aj my dáme najavo, kde je miesto pre iných, alebo že je niekto v našej prítomnosti nevitáný. Možno to vychádza z našej úlohy, kompetencie, neraz však aj z našej slabosti - pre náš hriech. Zlý duch, vtedy aj dnes, nemá rád Božiu prítomnosť. On vie, že Boh neprichádza len tak. Prichádza s úmyslom umlčať a vyhnať ho. A práve dnešné evanjelium nás povzbudzuje, aby sme sa nebáli Božej blízkosti. Pravdaže, aj nami môže zalomcovať jeho blízkosť. Komu však vlastne chceme patriť? Zlému duchu alebo svätému Bohu? Obom sa patriť nedá.

Ktorých ľudí vyhánam zo svojej blízkosti a prečo? Kedy a kde nie je u mňa Boh vítaný? Na akom mieste, pri ktorých ľuďoch?

Jozef Kozák

Zverenie referenda o rodine Matke slovenského národa

Sedembolestná Panna Mária, Patrónka Slovenska!

Na Golgote ťa daroval Kristus z kríža ako Matku nielen všetkým ľuďom, ale aj národom, národnostiam a rodinám. Preto sa s dôverou obraciame k tebe zvlášť ako k Matke všetkých národov, národností a rodín žijúcich na Slovensku, a osobitne ako k Matke slovenského národa.

So synovskou dôverou kladieme do tvojich materinských rúk spoločenskú situáciu na Slovensku v tieto dni, ktoré sú veľmi dôležité pre tvoje deti žijúce v našej krajine.

Sme si vedomí, že dnes musíme pred svetom zastávať správne chápanie manželstva, pravý obraz o rodine a tiež chrániť práva detí na lásku otca a matky.

Preto ťa vrúcne prosíme, vypros nám u Boha tú milosť, aby referendum o rodine bolo naozaj úspešné a prinieslo požehnanie pre našu vlasť.

Nech sa ľudia rozhodnú voľiť usporiadaný rodinný a manželský život a chrániť rodinnú lásku a zdravú výchovu detí.

Matka našej farskej rodiny, v duchovnom spojení s ostatnými farnosťami slovenských diecéz sa preto zasväcujeme tvojmu Nepoškvrnenému Srdcu a zverujeme ti referendum o rodine ako Matke slovenského národa, ako Matke všetkých národov, národností a rodín žijúcich na Slovensku, aby všetko prispelo k väčšej sláve Boha Otca i Syna i Ducha Svätého. Amen.

(Imprimatur: Mons. doc. ThDr. Tomáš Galis, PhD., žilinský biskup; Žilina, 21. januára 2015, prot. č. 76/2015-3)

Kým o tom hovorili, on sám zastal uprostred nich. I povedal im: „Pokoj vám,“ Zmätení a naľakaní si mysleli, že vidia ducha. On im povedal: „Čo sa ľakáte a prečo vám srdcia zachvacujú také myšlienky? Pozrite na moje ruky a nohy, že som to ja! Dotknite sa ma presvedčte sa! Ved' duch nemá mäso a kosti - a vidíte, že ja mám“ (Lk 24, 36-39).

Každý dobrý učiteľ si praje, aby jeho žiaci úspešne zmaturovali. Písomku za nich napísať nemôže, nuž aspoň trochu napovedá.

Pane,

teba predsa nemohol byť problém zjaviť sa apoštolom v podobe, ako ťa poznali predtým. Ty si ju asi menil každú hodinu, keď ťa nepoznávajú ani tí dvaja emauzskí učenici, ktorí s tebou pred chvíľou hovorili a jedli. Prečo si im to tak komplikoval? Alebo je to naopak? Nekomplikoval si to, ale svojimi piatimi ranami, tak ako inokedy pri lámaní chleba, výklade Písma či oslovení, si im to naznačoval, ako to len bolo možné? Ak je však viera nutnou a jedinou podmienkou úspešnej maturity v tvojej škole, potom chápem, že si im pre ňu musel nechať aspoň malý priestor. A keď pre vieru, tak aj pre pochybnosti. Vďaka za indiciu i za priestor ponechaný pre vieru.

Marie Svatošová „Tykadlom Viery“

Sväté omše v 4. týždni cezročného obdobia - (B)

2.II. pondelok *Spovedanie 16:15 - 17:00*
Obetovanie Pána - sviatok

17:00 *Za Bohu zasvätené osoby*

3.II. utorok *Spovedanie 16:15 - 17:00*

17:00 *Za rodiny*

4.II. streda *Spovedanie 16:15 - 17:00*

17:00 *Za odvahu a dar lásky pre nás kresťanov*

5.II. štvrtok *Spovedanie 15:30 - 17:00*

17:00 *Za Ľudovíka a Viktóriu Granecových a syna Antona*

6.II. piatok *Prvý piatok - Spovedanie 15:30 - 17:00*

17:00 *Za Ľudolfa Kosnáča a rodičov*

7.II. sobota

08:00 *Za Ľudovíka Matúška, rodičov a strýka Gusta*

Upratovanie kostola č.d. 76 - 100

8.II. 5.nedeľa cezročného obdobia - (B)

08:00 *Za Ľudovíka a Bernardínu Kolátových a starých rodičov*

Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

10:00 *Za farníkov*

Lektori: Fajkusová P., Hajičková M.

14:00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

2.II. pondelok *Obetovanie Pána - sviatok*

3.II. utorok *Sv. Blažej, biskup a mučeník*

4.II. streda *Sv. Veronika Jeruzalemská*

5.II. štvrtok *Sv. Agáta, panna a mučenica*

6.II. piatok *Sv. Pavol Miki a spoločníci, mučeníci - Prvý piatok*

7.II. sobota *Sv. Maxim, biskup, sv.Pius IX., pápež*

Vzbúrený mladý dospelávajúci človek

Ako môže rodič pomôcť mladému dospelávajúcemu prejsť obdobím vzdoru, aby dosiahol skutočnú psychickú, emocionálnu i duchovnú zrelosť?

Rodičia v období dospelávania svojich detí obyčajne žnú, čo svojim predchádzajúcim výchovným úsilím zasiali. Pomoc bude závisieť od toho, čo predtým robili. Ak robili neveľa, nebudovali púta s deťmi, situácia môže byť niekedy dramaticky ťažká. Nie je totiž ľahké pomôcť dieťaťu, ak chýba emocionálne puto medzi ním a rodičom. Len dieťa, ktoré sa cíti spojené so svojimi rodičmi a vie, že ho milujú starostlivou láskou, je otvorené pre ich pomoc a oporu.

Aby si rodičia vytvorili s dieťaťom puto, musia sa usilovať o jeho dôveru. Ich pomoc prijme len vtedy, keď bude mať k nim pevnú dôveru. Ak v období detstva matka a otec urobili nejaké chyby voči dieťaťu, môžu vzbudiť jeho dôveru diskretným priznaním sa k vine. Dospelávajúce deti sú obyčajne zhovievavé voči chybám dospelých, ak títo uznajú svoju vinu. Mladí totiž vedia na základe svojho vlastného správania, aký je človek veľmi krehký. Dôvera dospelávajúceho dieťaťa sa získava aj starostlivosťou oň a úprimným záujmom o jeho veci. Nevyhnutná je tu však diskretnosť.

Aby rodičia mohli pomôcť dieťaťu, ktoré prežíva obdobie dospelávania, treba sa s ním veľmi veľa rozprávať, vychádzať mu v ústrety. Deti - dokonca aj tie dospelávajúce - nie sú z kameňa a skôr či neskôr si všimnú rodičovskú starostlivosť, dotýka sa ich, sú vďačné, dokonca aj keď otec a matka urobili veľa chýb. S dieťaťom v období dospelávania treba však viesť úprimný a otvorený rozhovor, pričom musíme zachovať diskretnosť a citlivosť. Nemôžeme sa sústrediť len na negatívne stránky jeho správania.

Rodičia by nemali príliš strkať nos do intímneho sveta mladého dospelávajúceho človeka. Isté otázky, ktoré bývajú normálne vo veku sedem či desať rokov, v období dospelávania môžu byť chápané ako hrubé zasahovanie do súkromnej sféry života. Rodičia si musia uvedomiť, že ich dieťa dospeláva a má už svoj svet, do ktorého môžu vstupovať iba s jeho výslovným súhlasom.

Otec i matka si musia tiež hlboko uvedomovať, že ich dieťa, ktoré je v období dospelávania, ich veľmi potrebuje. Hľadá v nich oporu, starostlivosť, pocit bezpečia, dokonca aj vtedy, keď predstiera silného, nezávislého a dospelého človeka. Je to len určitá hra z jeho strany.

Ak sa dospelávajúci chlapec háda s otcom, najčastejšie nie preto, že má iný názor, ale práve naopak - má taký istý názor, ale snaží sa oddeliť od otca. Hádkou s ním chce dokázať svoju autonómiu a nezávislosť. Rodičia musia dať dieťaťu možnosť vyhadať sa, dovoliť mu vypovedať „to svoje“ do konca. Nemusia sa cítiť ohrození jeho nezdvorným správaním voči nim, takisto ani keď počujú, že voči nim používa mládežnícke vulgarizmy. Takéto správanie nie je ani v najmenšom - hoci sa to tak môže zdať - spochybňovaním celého ich výchovného úsilia, ich lásky, starostlivosti, obetavosti. Rodičia sa neraz cítia v takýchto situáciách hlboko zranení svojím dieťaťom, čo môže byť často jednoducho prejavom ich precitlivenosti. Treba si uvedomiť, že keď dieťa vyvoláva hádky, snaží sa neraz práve týmto bezmocným spôsobom oddeľovať od rodičov a budovať si vlastný svet. Deje sa tak zvlášť vtedy, keď sa cíti pritlačené žiadostivou, majetníckou láskou rodičov, najmä však matky.

Veľa mladých dospelávajúcich ľudí prežíva hlbokú vnútornú rozpustenosť: na jednej strane si uvedomujú, že za všetko vďačia rodičom a cítia sa s nimi hlboko spojení, na druhej však vidia potrebu budovať si autonómiu a životnú samostatnosť. Nechcú byť za všetko vďační dospelým, najmä rodičom. Preto aj zaplavovanie dospelávajúcich detí vecami berú neraz veľmi dvojznačne: ako ohrozenie ich autonómie. Mladého človeka veľmi tešia veci, ktoré si získa svojou námahou a prácou.

Biblia hovorí, že človek musí opustiť otca a matku, aby mohol „prilipnúť k svojej manželke“, vybudovať svoju vlastnú rodinu (porov. Gn 2,24). Dospelávanie je ťažkým obdobím života. Opustiť dom je neľahké pre obe strany, nielen pre rodičov, ale aj pre dieťa. Rodičia tu musia chápať a robiť všetko, aby - nesústreďujúc sa na svoju bolesť - zmiernili nepokoj dieťaťa, ktorý je spojený s rizikom života na vlastný účet.

Tým mladým však, ktorí neprejavajú ochotu žiť svoj samostatný život, treba neraz pripomenúť potrebu opustiť rodičovský dom, o ktorom hovorí Biblia. Búriť sa v takejto situácii proti rodičom neraz znamená len prenášať vlastné vnútorné problémy na nich. Veľa trendov dnešnej civilizácie, ktoré nahrávajú a lichotia mládeži, podporuje jej nezrelé búrenie sa a nadmerné požiadavky a nároky voči rodičom. V tomto kontexte uveďme slová Josifa Brodského, veľkého ruského básnika, adresované študentom Michiganskej univerzity v Ann Arbor v roku 1988: „Teraz aj v budúcnosti, buďte, prosím, dobrí voči svojim rodičom. (...) Nie je hodno sa proti nim búriť, lebo podľa všetkej pravdepodobnosti zomrú skôr ako vy, môžete si teda ušetriť aspoň tento zdroj pocitu viny, a možno dokonca ľútosti. Ak sa niektorí musia búriť, búrte sa, prosím, proti tým, ktorých nie je také ľahké zraniť. Rodičia sú príliš blízkym cieľom (podobne ako aj sestry, bratia, manželky alebo manželia); zásah bude istý, nie je možné netrafiť.“

Józef Augustín, SJ „O láske, manželstve a rodine“

Láskou zachraňujeme život

Iba s láskou má svet nádej. A tak stojíme pred otázkou: Žiť v láske alebo žiť bez lásky? Svojou odpoveďou si volíme život alebo smrť. Zaujal ma príbeh: Pred niekoľkými rokmi mal kňaz stretnutie so študentmi strednej školy. K mikrofónu podišiel šesťnásťročný mladík. Učiteľia a študenti celej školy počúvali, ako so všetkou ľahostajnosťou hovorí, že už rok pije a stáva sa z neho alkoholik. Uvedomuje si, že ho to pravdepodobne privedie k smrti. Nastalo veľké ticho a zdesenie. Všetkých zaujímalo: Prečo? Potom pokračoval: „A prečo by som si nemal škodiť? Veď ma takmer nikto nemá rád! Mama pred rokom odišla do Talianska. Nenapísala mi ani jeden list. Nezáleží jej na mne. Otec je alkoholik. Nedokáže mať rád ani seba samého, nieto ešte mňa. A ja sa už tiež nemám rád. Je mi úplne ľahostajné, čo bude so mnou.“

Ten študent mal pravdu. Ak človek nemiluje a nie je milovaný, jeho život stráca zmysel. Skôr či neskôr každý človek, ktorý žije bez lásky, prepadá zúfalstvu a úplnej ľahostajnosti k životu a svojmu osudu. Začne si spôsobovať krivdu. Niekedy sa to končí samovraždou. V Európe v súčasnosti nie je vojna. No každý rok prichádzajú o život milióny ľudí. Nie sú to obeť vojny, ale obeť chýbajúcej lásky. Sú zabíjaní, lebo nie sú milovaní. Hrozným svedectvom je zabíjanie nenarodených detí. Tie nechráni ani láska rodičov, ani láska lekárov či politikov. A v Európe sú už krajiny, kde dokonca možno zabiť aj dospelých ľudí. Eutanázia, zabíjanie chorých a starých ľudí, poukazuje na to, že bez lásky nemá človek šancu žiť a prežiť. Ľudia bez lásky - tí politici, sociológovia a ekonómia, ktorí vnímajú ľudský život len vo svetle peňazí, privádzajú starých ľudí do takej beznádeje, aby si sami žiadali smrť. Riešením je, aby sa narodilo viac detí. Lenže to nie je možné bez ľudí, ktorí by boli schopní milovať manželskou a rodičovskou láskou. Toto je dráma našej civilizácie, v ktorej nieta miesta pre starnúcich rodičov.

Áno, všade tam, kde chýba láska, prichádza smrť v rôznej podobe: od vojny až po samovraždy, od zabíjania detí až po eutanáziu. A tiež smrť na splátky: I v podobe alkoholizmu, narkománie.

Každá civilizácia, ktorá nebuduje na láske a neučí láske, utvára spoločnosť násilia a zúfalstva. Je odsúdená na to, aby sa stala civilizáciou smrti.

Chápeme, aké je dôležité budovať civilizáciu lásky? Iba láskou zachraňujeme život!

Jozef Šuppa SJ „Sýtiť srdce i ducha“

Príbeh na uzdravenie duše

TROCHU STRIEBRA

„Rabbi, čo si myslíš o peniazoch?“ pýtal sa mladík učiteľa.

„Pozri sa z okna,“ povedal učiteľ. „Čo vidíš?“ „Vidím ženu s dieťaťom, voz, ktorý ťahajú dva kone, a dedinčana, ktorý ide na trh.“

„Dobre. A teraz sa pozri do zrkadla. Čo vidíš?“ „Čo chceš, aby som videl, Rabbi? Samozrejme, že vidím seba.“

„A teraz premýšľaj. Okno je zo skla. Aj zrkadlo je zo skla. Stačí tenučká vrstva striebra na skle a človek vidí iba seba.“

Sme medzi ľuďmi, ktorí premenili svoje okná na zrkadlá. Myslia si, že pozerajú von a stále vidia len seba. Nedovoľ, aby sa okno tvojho srdca stalo zrkadlom.

José Carlos Bermejo „Príbehy na uzdravenie duše“

Desatoro

Dobré Desatoro

Dnes sa napriek všetkému mnohí ľudia často chvastajú hriechom. Hriech sa opisuje v románoch div nie ako hrdinstvo. Film a televízia robia tiež takmer denne smutnú robotu. A tak sa už často hriech nezdá mnohým hriechom - manželská nevernosť, nedovolené vzťahy mladých, potrat, eutanázia, rozvod, ba i vražda. Únosy lietadiel, zabíjanie nenarodených sa často opisujú ako právo a hrdinstvo.

Tak strácame zmysel pre dobro a zlo, pre mravnú povinnosť, pre mravný zákon, ktorý stojí nad nami. Myslíme si, že nám je všetko dovolené a ešte sa nazdávame, že sme ďalej ako tí pred nami a že sme viac než tí, čo si ctili mravný zákon a svedomie. Takto postupne premárňujeme drahocenné mravné imanie a zároveň aj imanie kultúrne. Veď mravnosť, kresťanská mravnosť bola po stáročia u nás podstatnou súčasťou nášho kultúrneho a národného života. Kedysi ľudia nemuseli mnoho premýšľať, čo je dobré a čo zlé. Mali vštepené pevné mravné presvedčenie. Boli presvedčení, že lož, nespravodlivosť, nevernosť, vražda, sú odjakživa zlé, „odvtedy, odkedy majú kravy rohy“, napísal G. K. Chesterton. Ľudia aj v minulosti boli slabí a hriešni. Ale vedeli, že hrešia a že sa previňujú. Ideál dobra stál pevne pred ich očami. Verejná mienka o dobrom a zlom bola jasná a pevná. Mravné obyčaje rodiny, obce a národa vyrastali z kresťanského ducha a uľahčovali človekovi poslanie mravne žiť. Dobro a zlo neboli veci ľahostajné, ani to neboli veci, o ktorých sa pochybovalo. Dobro a zlo boli vymedzené a boli vecou vôle, dobrej vôle: či človek chcel, alebo nechcel.

Dnes sa situácia zmenila. Dnes nás nechránia obyčaje, ani zvyky, ani mravná atmosféra rodiny, obce či národa. V jednej a tej istej rodine hľadajú rozdielne na nerozlučnosť manželstva, na zodpovedné rodičovstvo, na potrat, na politický terorizmus, ba i na Cirkev a na vieru v Boha.

Dnes nás nechránia takmer nijaké autority zvonka. Každý si robí to, čo sám považuje pre seba za dobro, alebo čoho sa nemieni zrieknuť. Dnes niet mravného života z pevných návykov, zo všeobecnej atmosféry života, zo studu, alebo z úcty k autorite.

Treba preto nariekať? Treba byť preto nešťastný? Iste, mnoho sme tým stratili. Ale môžeme aj mnoho získať.

Veriaci človek môže byť dnes omnoho zrelším človekom. Môže byť človekom hodným úcty. Ak vedome žije zo svojej viery a z Božieho slova, môže žiť dôstojným životom nie preto, že si tak navykol, že ho v detstve tak vychovali, alebo že ho k tomu takmer donucuje prostredie. Môže žiť dôstojne preto, že sa vedome rozhoduje pre dobro, že vedome odmieta zlé možnosti a ponuky, hoci ich dobre pozná. Máme teda nariekať, že sa situácia života zmenila? Nie. Aby sme mali takýchto veriacych ľudí, musíme vychovávať deti odmala omnoho starostlivejšie a s pocitom väčšej zodpovednosti. Nie ako v skleníku, lež do života a pre život. Veriaci chlapec a dievča musia dnes stáť na vlastných nohách. Preto ich odmala treba vychovať s väčšou láskou, otvorenosťou, k samostatnosti, aby považovali život z viery a kresťanský mravný poriadok za to najcennejšie pre život, čo máme. V dnešnej situácii musí byť výchova detí naozaj starostlivejšia a pevná.

Dnes nestačí hovoriť deťom: buď dobrý. Veď práve v tomto narazí dieťa na zmätok v živote: čo značí byť dobrý, čo je v živote dobré. S koľkými odpoveďami sa dieťa v živote stretne, čo má považovať za dobro a čo za zlo! Jedni mu budú hovoriť, že niečo je dobré, a to preto, že to tak vždy bolo. Druhí mu budú hovoriť pravý opak: že niečo nie je dobro, lebo to bolo tak vždy doteraz a my zamietame celú minulosť ako prekonanú. Iní budú považovať za dobré to, čo hlása ich organizácia. Opäť iní budú presadzovať ako dobro to, čo spôsobuje potešenie alebo čo im bezprostredne osoží.

Možno vo viacerých odpovediach bude mladý človek vidieť iskierku pravdy. Ale nikdy to nebude celok. Kresťanstvo a Cirkev nám hovorí: Dobrý človek je celý človek. Dobré je to, čo rozvíja celého človeka. Človek je telesný organizmus, je zmyslovosť, je cit, je srdce, ale je aj myslenie, rozum, svedomie. Človek je slobodná vôľa, túžba po šťastí, ale je aj zodpovednosť, je aj duša, je večnosť. Dobrý človek musí rozvíjať všetky tieto oblasti a dary a začleňovať nižšie do vyššieho. Teda začleňovať cit do myslenia, srdce do služieb ducha, a nie podrobovať dušu zmyslovosti, alebo svedomie silným vnemom. No kresťanstvo má ešte aj inú mieru, a tá je dôležitejšia. Dobrý človek je človek na Boží obraz, ktorý poznávame predovšetkým z evanjelia.

Takto v chápaní kresťanstva dobrým človekom je celý človek. Týmto celým človekom je človek Boží, rozvinutý podľa Božích plánov. Teda nie človek jednostranný, nie človek dravec, nie človek zastrašený svetom, lež človek, ktorý sa vedome priznáva ku všetkým dobrám a všetko dobré rozvíja podľa Božích očakávaní.

Dobrý človek prijíma tento zákon ako múdry zákon svojho života, ako večný zákon Boží, ktorý mu tlmočí vlastné svedomie a ku ktorému je vychovávaný aj zjaveným zákonom Božím, Desatorom a úpravami evanjelia.

Mravný zákon je nám v podstate vrozený. Mravný zákon je nám taký blízky a prirodzený ako zákony myslenia. Na tieto zákony málokto útočí. Proti mravným zákonom sa však vzpierajú mnohí pre temné ľudské želania a túžby. No mravný zákon, zákon Boží jestvuje. Tak nejako to vyjadril aj náš básnik:

„... z tisíc odnoží len dobro je tým semenom,
čo život rozmnoží...
i keď nám to deň prekryva
klamlivou istotou
že zlo jak mačka zúriva
má sedem životov.“ (M. Rúfus)

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku